

den rigtige, ere vi jo her inde paa en rigtig Vej. Nu have vi hørt 3 Talere, den ærede Kultusminister dert indbefattet, der ikke vare tilfredse med Forslaget til den ene Side, og to Talere — af hvilke dog den næstsidste vilde stemme for Forslaget — der vare utilfredse med det, fordi det gik for vidt til den anden Side. Dette Forslag ligger saaledes midt imellem disse to Yderligheder, og det turde være et Vidnesbyrd om, at man er inde paa den rigtige Vej. Den ærede sidste Taler erklærede rigtig nok, at han vilde stemme mod Lovforslaget — altsaa som saageligt uforvarligt i sig selv, det maa vel være Meningen deraf — hvorefter det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) dog erklærede, at han vilde stemme derfor, han var egentlig mest utilfreds med Maaden, hvorpaa Forhandlingen foregik, og han mente, at Sagen var afgjort. Ja, afgjort er den jo dog først, naar den er vedtagen af Rigsdagen. At der i øvrigt kan finde Forhandling Sted mellem Medlemmer af forskellige Udvalg, er jo noget, der alle Tider har fundet Sted og alle Tider vil finde Sted. Den ærede Taler syntes at være meget utilfreds med, at denne Sag var sat i Forbindelse med andre Sager. Dertil skal jeg for mit Vedkommende bemærke, at jeg anser det for at være i og for sig forvarligt at afgive sin Stemme for Sagen i sig selv. At jeg ved Siden deraf kan lægge en større Vægt paa en anden Sag, som jeg endnu hellere ønsker fremmet, udelukkes jo ikke derved. Det er jo saaledes her — det behøver formodentlig ikke at gentages —, at der er Medlemmer, der kunne lægge mere Vægt paa een Sag, og andre, der kunne lægge mere Vægt paa en anden, saa at det egentlig ikke kan kaldes at handle om Sagerne, at man for saa vidt lemper sig efter hinanden og fremmer begge Sager. Uforvarligt bliver det først, dersom man vedtager Ting, som man i og for sig betragter som uforvarlige. Men dette Lovforslag forekommer ikke mig, som det foreligger, at være i nogen Maade uforvarligt. Jeg kan altsaa stemme for denne Sag i og for sig. — Den ærede Minister udtalte, at uaagtet der jo har været et noget stærkt Øje til den „sorte Stole“ hos mange, og uaagtet der har været dem, som mente, at Universitetet er alt for konservativt, saa skulde han dog erkende, at Rigsdagen i det hele taget havde været meget liberal over for Universitetet. Ja, det er til visse sandt; det er jo en Kendsgerning, at Rigsdagen efter 1871 i det hele har forhøjet Antallet af Professorer og Docenter fra 45 til 52, af hvilke de tre rigtig nok endnu ere ekstraordinære, men de ville

vel nok blive stillede som ordinære. Dette turde være et Vidnesbyrd om den Velvilje, Rigsdagen har vist mod Universitetet — en Velvilje, som jeg for Resten altid skal være med til at hde vor eneste virkelig videnskabelige Højskole. — Den ærede Minister fremkom med en Sammenstilling med, hvorledes Forholdene havde været i Enevoldsmaagten's Dage, jeg vil tage et meget kortere Aaremaal. I 1885 var Udgiften til Universitetet 519,933 Kr., men i det Finanslovsforslag, som Tinget nu har til Behandling, er den 677,464 Kr., og saa vidt jeg veed, er der ingen provisoriske Bevillinger deriblandt; det vil altsaa sige, at alle Bevillingerne ere vedtagne af Rigsdagen. Saa stærkt er man altsaa gaaet frem i en Tid, hvor Striden har staaet højt, og hvor man ikke fra alle Sider har været særdeles velvillig mod Højskolerne, som Folkettinget jo sætter saa megen Pris paa. Det turde være et Vidnesbyrd om, at den videnskabelige Højskole ikke har noget at frygte fra Rigsdagens Side. Men naar jeg fremhæver det, kan jeg paa den anden Side heller ikke se — det siger jeg lige over for den ærede sidste Taler — at man her i nogen Maade er gaaet for vidt i Henseende til Lønningsforhøjelse. Det er bekendt, at af Regeringen forlangtes der en Lønningsforhøjelse af 105,210 Kr., men at man deraf kun giver lidt over 25,500 Kr., altsaa omtrent $\frac{1}{4}$. Den ærede Minister har imidlertid oplyst om, at man ikke bestomindre er lige saa heldig stillet her i Landet, som man er ved Universiteterne baade i Norge og Sverige. Er end Lønningsmaaden forfælselig i det enkelte, viser det sig dog, at man i det hele staaer paa Højde ogsaa med Universiteterne i Broderrigerne.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) mente, at inden man skulde gaa videre, maatte der være Tale om forskellige Reforme, og han nævnedes saaledes Eksamenskommissioner, men det er maaste et Spørgsmaal, om der ikke paa den Side, hvortil jeg hører, har været større Enstemmighed om deres Indførelse ogsaa ved Universitetet, end der er for Tiden. Det er jo muligt, at man, naar man virkelig skal til at reformere Universitetet, er fredeen saa vidt frem, at man ikke vil sætte særlig Pris derpaa. Det kan maaste have været en Nødvendighed en Gang, men Tiden kan være fredeen saa vidt frem, at man springer det Stadium over, det var jo ikke umuligt. En æret Folketingsmand fra Langeland (Brandes) har i det andet Ting udtalt sig saa stærkt for Reforme og for at demokratisere Universitetet. Han maa formodentlig sidde inde med et mægtigt Kendskab til det og med